

Peter Klobasár naj pa tudi sprejme malo nauka. Ta človek namreč ne zna nikdar molčati. Če govore domači, se vedno vtika vmes, kakor bi bil vso modrost sam pojedel. K vsaki, še tako krotki besedi mora on priložiti svojo neslano opazko. Da, še ondaj, če ga pustiš pri miru, ti Peter s svojim jezikom ne bo dal miru. Kar ponosen je na to svojo grdo navado, češ da se nikoogar ne boji. Ko bi tak mladič vedel, kako je ljudem njegov pogum odveč. In ko bi vedel, da se povračuje, kakor se posojiuje. In kako grenko je mnogokrat tako povračilo. Toda zaenkrat še ne ve; noče vedeti, niti verjeti noče.

Primerno bi bilo, da bi vam zdaj še popisal Janeza Bahača. Pa kje bahačev manjka? In drugih takih jezičnikov? Kako prav ima že omenjeni apostol, ki imenuje jezik »nepokojno hudobo, polno smrtnega strupa«!

Vek. Skuhala:

Čisto zlato.

Daj mi vendar že enkrat mir! Če ne...«

»Zatožila me boš v šoli in doma, Barbika, saj vem.«

Nasmejal se je Tonček na vse grlo in še enkrat se prav pohlevno dotaknil Barbike, njenega vratu in dolge kite kostanjevih las.

»Pa mi povej, Tonček, ali imaš sploh kaj srca, ko si tako nagajiv, takó siten?«

»Jaz imam srce? Da, Barbika, kaj misliš s tem?«

Mnogi dečki, šolarji, najbrž res ne vedó, da imajo srce v svojih prsih. Skrito je sicer, ni vrat do njega,

nismo ga še videli — morda pa ga sploh ni? Pa kdo bi se tudi brigal za srce, to stvarco v prsih? Boljša je skrb, da so nohti zmeraj dovolj dolgi, črni in ostri in da se nas ljudje bojé. To je naš ponos, kadar imamo vojsko med sabo in se do krvi spraskamo ter si pulimo cele šope las. Take so bile Tončkove misli.

»Iz tega razvidim, da ti je tepenje in metanje prvo na svetu. Potem res ne moreš vedeti, kaj je srce,« mu odvrne Barbika.

»Srce imam, če se junaško postavim sovražniku in se ga lotim, kadar najmanj sluti,« meni Tonček.

»To pač ni srčno, če koга napadeš zavratno, ko se niti ne more braniti. Sploh pa ti povem, Tonček: pusti ravsanje in kavsanje, pa bodi takšen, kakor te učijo v šoli!«

»Ti me boš učila? Ti bodi, kakršna hočeš, jaz bom pa, kakor bom jaz hotel! Sicer pa — da me ne boš napačno razumela — Barbika, hudoben biti ne želim. Rekla si, naj pustim te deške razvade, in naj bom prsrčen, plemenit.«

»Da, to sem rekla. To želim. Če ne, me bo sram, da imam divjega bratca. Ne bom te pogledala, kaj še nasmejala se ti!«

»Nič ne bodi užaljena! Storil bom, kakor — želiš. Pa ne zato, da si pridobim tvojo naklonjenost, ampak zato, da dokažem vsemu svetu, da imam srce.«

»Oprosti, Tonček, ker sem ti prej očitala, da ga nimaš! Zdaj vidim, da imaš dobro, celo boljše srce ko marsikdo drugi.«

In za roke sta se prijela bratec in sestrice in malo zamišljena nadaljevala pot.

Otroška srca so iz čistega zlata.